

TRĂIASCĂ CEA DE-A 38-A ANIVERSARE A MARIII REVOLUȚII SOCIALISTE DIN OCTOMBRIE!

Slăvim izbînda MARELUI OCTOMBRIE!

Sintem în ajunul marii sărbători a oamenilor muncii din întreaga lume: 7 Noiembrie. Încearcă, cititorule, să afli înțelesurile marelui Octombrie! De bună seamă că le știi, dar socot că e bine, ca-n ajun de praznic, să repetăm, dacă nu toate, doar o parte din roadele Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Iată-le: făurirea primului stat din lume unde stăpînesc pentru totdeauna muncitorii și lucrătorii pămîntului, Uniunea Sovietică; nașterea Chinei populare, cu cele șase sute de milioane de locuitori; ruperea a o seamă de țări din ruginitul lanț al capitalismului, ceea ce a adus după sine, în Europa și în Asia, ivirea luminoasă a țărilor de democrație populară. Dar, mai presus de orice, rodul lui Octombrie îl formează conștiința nouă a sutelor de milioane de oameni care locuiesc planeta noastră.

Orînduirile care s-au schimbat pînă la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, au înlocuit o formă de exploatare cu altă formă de exploatare. Se înlocuiau una pe alta pe sama robului, iobagul, proletarului. Orînduirea socialistă s-a statornicit nu pentru a înlocui orînduirea capitalistă și feudală din Rusia țaristă, ci pentru a o dărîma din temelii. Vă amintiți că îndată după ivirea tînarului stat sovietic, în țările capitaliste s-au găsit numeroși prooroci mincinoși care au

prezis prăbușirea Uniunii Sovietice. Anii au trecut și cel mai bun martor al omenirii, istoria, a dat peste cap prezicerile mincinoase ale proorocilor capitaliști. Uniunea Sovietică a fost și a rămas de nebiruit. Ea a fost, este și va rămîne mereu mai puternică prin conștiința maselor populare, prin conștiința omului simplu, care s-a ridicat în toate demnitățile publice și civile.

Oamenii sovietici, conduși de înțelepciunea Partidului Comunist, au apărut, cu singele lor, în văzul întregii lumi, libertatea măreței lor patrii. Li aseamăn pe oamenii sovietici cu viteazul ostaș Tlorkin din poemul lui Tvardovski.

Razele dezrobitorului Octombrie străbat azi peste mări și țări. Arabul și egipteanul, malaezul și marocanul, indonezianul și cipriotelul își încălzesc inima la flacăra lui Octombrie.

În țara noastră și în celelalte țări surori, sub soarele binefăcător al izbînzii Marii Revoluții Socialiste din Octombrie puterea a trecut în mîinile milioanei de oameni cinstiți și muncitori, care zdesc o viață nouă.

Acum, în ajunul prăznuirii marelui Octombrie, popoarele își dau mîna frățește, hotărîte să apere pacea, construcțiile pașnice, liniștea familiilor și zimbetul gingaș al pruncilor. Ele socot, pe bună dreptate, că neînțelegerile dintre state pot fi înlăturate pe calea discuțiilor diplomatice, pe calea tratativelor, care s-au dovedit a fi deosebit de roditoare.

Să slăvim izbînda marelui Octombrie, cu inima tînră, cu gînd hotărît de-a apăra zborul minunat al porumbelului păcii!

Dumitru Corbea

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 410 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 2 noem. 1955

V. I. Lenin proclamă puterea sovietică

(Tablou de V. Serov)

Glauful lui Lenin

de Eugen Jebeleanu

Suiseam scările clădirii, iar,
în ziua proaspătă de Ianuar.

Treceam, acum, din nou, în lung și-n lat,
prin sălile pe unde-am mai umblat.

Cu vîrstnici, cu mai tineri, cu micuții
priveam eroli Marii Revoluții.

Silabisea înscripții, cu sfială,
un om cărunt. Venise de la școală.

În pumnii unei mame, ghiociei
vesteau de biruințele Coreii.

Pumni mici, dar tari, ce-s gata să cuteze
în Cincinal la două raboteze.

Muncitorești, ochi umezi, sumedenii,
priveau spre zborul brațului lui Lenin.

Cînd am ajuns în sala ceea-naltă,
juca-n ferestre o lumină caldă.

Ne urmăreau ochi dîrzi și-adînci din rame,
dar parcă toți priveau spre prunci și mame.

Și s-a făcut tăcere deodată.
Era-ntr-un colț o ladă incuiată.

Blînd, nu știu cine-a prins să o desfacă,
porni să se-nvrîtească-ncet o placă.

Și se-auzi deodată glasul lui.
Ramele parcă se mișcară-n cul.

S-ascuți, urechile îți-erău sărace:
Lenin citea Decretul pentru pace.

Aprins sunau severele-i cadențe.
(Pe-atunci, la noi erau cei mulți în zdrențe).

Se ridicau cuvintele cît piscul.
Cît lumea uriaș, crescuse discul.

Sta-n fundul sălii mama nemîșcată:
nu placa se urnea, ci lumea toată.

Noroade frînte și-ndreptau dîrz mersul,
vuia de glasul lor tot Universul.

Drepte, pornind ca din mitralieră,
izbeau cuvintele-n bătrîna eră.

Stam neclintiți. Le pricepeam toți rostul:
naștea din ele însuși timpul nostru.

Țîșneau din ele-orașe noi și holde
crescute-n ploi de lupte și revolte.

Nășteau noi stele, alte oceane,
nășteau păduri cu roade, milioane,

Și fericirea mumei de azi, ce-atunci
era un prunc desculț, printre alți prunci.

Pe-ntregul glob făind mănoase șanțuri,
cuvîntul lui sfărma cătuși și lanțuri.

...Se-oprise discul. Însă-ntreg pămîntul,
mergînd-nainte — îi purta cuvîntul.

De cincisprezece ani de zile accele orologii din urnul clădirii stau înțepenite la ora patru fără zece. La Muzeul de azi Doftana, orologiul ca atâtea mălurii de aici, rostește în limba lui mut istoria singeroasă a celei mai cumplite temnițe din țară. La 10 noiembrie 1940 ora patru fără zece, în urma curenturului, zidurile șubrede ale închisorii s-au prăbușit.

Am în acest drum, tovarăși și călăuze, pe Dumitru Lupea și pe Toma Minea, amândoi muncitori de frunte la Atelierele Centrale din Cîmpina. Urcăm pieptiș pe drumul de stei, spre dealul Paraschiva, acolo unde a cocotat burghezia și moșierimea închisoarea Doftana. Peste 50.000 de oameni din toată țara vin în fiecare an aici și ascultînd și văzînd, sorb tărie de luptă din tărnia neînfrîntă a comuniștilor și luptătorilor antifasciști care au fost înunți aici ferecați în lanțuri.

Cei doi tovarăși povestesc pe drum din viața lor de ieri și de azi și află de primul 1 Mai la a cărui sărbătorire a luat parte Lupea în urmă cu 27 de ani...

— Ne-a împrăștiat poliția, dar noi ne-am răsfirat în grupuri prin pădure și tot am cinstit ziua, spune el.

Minea povestește de prima grevă la care, flăcăiandru fiind, a luat parte.

— Ne-au arestat pe cîțiva și ne-au bătut pe rînd. A alergat mama înebunită de durere la fabrică și a spus că în beciurile postului de jandarmi se aud strigăte. Cîteva sute de oameni, schimbul II și III s-au adunat în grabă și au pornit spre post, iar jandarmii încolțiți ne-au dat drumul.

Intreaga istorie a Doftanei este încași biruința luptei dusă între zidurile ei de niște oameni cu mîinile și picioarele încătușate, dar cu mîntea și inima slobode, avîntate și încrezătoare în izbîndă. E în același timp istoria legăturii nevăzute cu forța celor din afară care a străpuns cele două ziduri de cremene, și veghea sentinelor, amînținînd neîncetat celor dinăuntru că nu sînt singuri.

In anii cînd începuse să crească valul de mînie și de ură al mulțimii împotriva împilării domnilor, aceștia s-au apucat să zidească temnițe. Socoteau că valul se va sparge de ele. În 1894 au ridicat Doftana. În 1907 o parte a tărănilor care s-au răscolit pentru pîine și dreptate au fost aduși aici. După 22 de ani de la răscoală mulți dintre ei se mai aflau încă între zidurile Doftanei. Pe lespezile reci de aici au fost svîrliți comuniștii conducători de greve, cei mai buni muncitori din fabrici, din fruntea mișcării proletare. Și oamenii aceștia, a căror dîrzenie a înfricoșat pe cei mai aprigi călăi ai închisorilor, și-au organizat din prima zi viața de colectiv, luptă pentru cucerirea unui regim politic. Fiecare semn de aci nu grăiește decît despre acest lucru.

Ilie Pintilie în închisoarea Doftana

Pictura de G. H. SARU

Ne-am apropiat de ziduri. Tovarășii mei de drum tresar. Și privirea și graiul li se schimbă. Pătrundem în meleagul atîtor amînțiri copleșitoare...

— Ești comunist? — îl întreba pe cel abia intrat, directorul închisorii.

— Da, sînt comunist, — i se răspundea cu mîndrie.

Vina de bou și bastoanele de cauciuc încercau apoi zadarnic să pedepsească mîndria de a fi comunist. Se vîd pe zidul din stînga cătușele grele (pînă la 16 kg.), iar pe o mîsuță, în dreapta, vina de bou. E desfăcută în așchii la capăt și parcă are pete ruginii de singe. În iulie 1933 a fost adus aici Bela Breiner și un grup de tovarăși. Au fost cumplit bătuți încă de la intrare, apoi aruncați în celulele secției „H”.

Secția „H” era un mormînt de oameni vii. Prin ferestrele spoite cu păcură amestecată cu funingine nu pătrundea nici o rază de lumină. Pe cimentul din celulă gardienii aruncau zilnic căldări cu apă. O singură strachină unde numai de 3 ori pe săptămînă se iveau bucata de turtoi și picul de apă era așezată într-un colț. Crunt regim de infometare și distrugere care ar fi biruit și fierul. Pe comuniști nu

i-a biruit însă. Două luni a fost ținut aici Bela Breiner și alți tovarăși ai lui și în tot acest timp au organizat lupta pentru îmbunătățirea regimului deținuților politici. Au inițiat un comitet de inițiativă și un plan de acțiune. În bezna de moarte de aici, fără nici un zgomot, ardea cu putere flacăra unor inimi mari.

Pe coridoarele unse cu păcură pașii răsunau jălnic. Pe margini se vîd și acum dîre albe de var.

— Nu călca pe negru, nu atinge albul, — spunea din urmă gardianul, și deținutul oricum ar fi mers, tot era bătut. Lîngă poarta grea de lemn, în capul fiecărui rînd de celule, la colțurile temniței stau aninate placarde:

— „Sună toaca în toată Doftana” — Mă uit întrebător la călăuze și aceștia îmi dezvăluie altă întîmplare zguduitoare... În zilele geroase ale lui februarie 1935 comuniștii au fost scoși pe rînd din celule și supuși unor schingiuri nemaipomenite. Ei întîmpinaseră cu indignare propunerile administrației de a renunța la convingerile lor politice.

Din sute de piepturi s-a înălțat în aceeași clipă strigătul „Nu bate, nu bate!” Bătăile de toacă din toată închisoarea au încercat să-l acopere. Strigătul a răzbătut însă s'ab, dar împede, pînă în inima orașului. Au ascultat aici strigătul acesta de revoltă mîile de oameni. Și prin ei a fost întărit și înmulțit și trimis mai departe. Sute de muncitori din București și de pe Valea Prahovei au ajuns la ziduri cerînd socoteală călăilor. Lupta de afară și dinăuntru se împletea strins. Admiistrația temniței a început iarăși să dea înapoi. În cele din urmă „directorul călău” a fost mutat.

Doftana a fost transformată de comuniști într-o adevărată universitate a luptei revoluționare. Toți deținuții politici închiși aici învățau. De afară pătrundea, scrisă mărunt pe foiță de țigară, învățătura marxist-leninistă. Învățătura cerea nespușe sacrificii, dar întărea ca un balsam inimile.

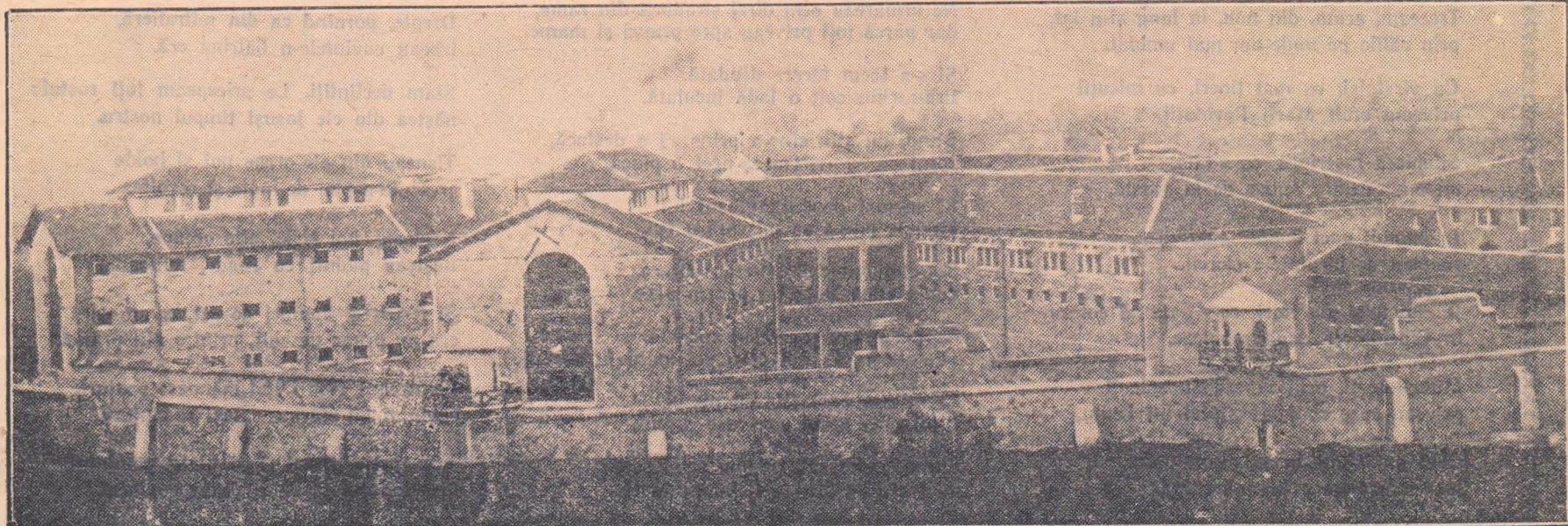
...Doi comuniști pregăteau împreună lecția politică — arată cu de-amănuntul călăuza. — Apoi unul scotea capul pe fereastra celulei și-o spunea tare celorlalți iviți la ferestre. Era întrerupt la jumătate de gardieni, bătut crunt și aruncat la secția de pedeansă „H”. Lecția era continuată de celălalt care îndura la rîndul lui același chin. Dar lecția era predată. Si lîrziu în cumplita secție „H”, acești oameni de cremene, predau lecția învățată pe de rost și celor aflați aici.

Așa se căleau cadrele de conducători ai clasei muncitoare, învățați să învingă toate greutățile. Învățătura îi ajuta să cunoască mersul evenimentelor dinafara și dinăuntru țării, le întărea și mai mult încrederea în izbînda cauzei pentru care luptau.

Am apucat-o pe drumul dintre ziduri. A crescut aici iarba înaltă și florile de cîmp. Într-un colț sînt semănate cu grijă flori sîngerii. Tot acolo e și o placă de marmoră cu litere de aur: „Aici a căzut la 10 noiembrie 1940 ceferistul Ilie Pintilie, luptător de frunte pentru cauza clasei muncitoare, membru al C.C. al P.C.R.”. Din locul acesta Ilie Pintilie a fost scos de sub dărîmături. Mai trăia încă. Le-a mulțumit, zîmbind stîns, tovarășilor pentru truda lor și a murit curînd după aceea. Cu o noapte înainte pregătise neobosit o lecție pentru tovarășii lui.

La cimitirul eroilor din preajma muzeului Doftana odihnesc cei căzuți în noaptea aceea de noiembrie. Sînt aici numele scumpe ale lui Ianos Herbac, Ion Galuzinski, Petre Martinic și altele, dăltuite pe pietrele mormintelor. În zilele de sărbătoare mai ales, vin aici băieți și fete și seamănă pe morminte panseluțe și trandafiri. Iar cînd privesc pe deasupra peste lespezile de marmoră vîd pînă departe panorama însuflețită a Telegăii unde din zori și pînă-n seară, glasurile oamenilor se împletesc cu sgomotele mașinilor în efortul uriaș al plămădirii vieții celei noi. Și ascultînd tot freamătul acesteia sînt că inima celor care au căzut aici n-a încetat să bată.

VIRGIL TOSO

Vedere generală a Doftanei (înainte de prăbușire)

Mihail Sadoveanu împlineste 75 ani.

Marele nostru Mihail Sadoveanu împlineste șaptezeci și cinci de ani și lucrează acum la a sută douăzeci și una carte din scrierile sale. Carte din viața trudită a poporului, scrisă pentru popor și așteptată de popor ca pîinea cea caldă din grîul cel nou al ultimei recolte.

Căci, ca și brazdele ogoarelor și lanurilor noastre stropite cu sudoarea muncii, de peste o jumătate de veac, în fiecare an Mihail Sadoveanu a dăruit patriei și poporului alte și alte recolte noi ale trudei scriitoricești pe care n-au împiedicat-o nici secetele, nici urgiile, nici cutropirile, nici războaiele, nici amarurile vieții, nici molimile, nici vrăjmășiile. Cine-ar putea să înțeleagă și să prețuiască aceasta mai bine decît lucrătorii pămîntului? Ei știu tot așa că vremea nu te păsuiește să aștepți minuni cu brațele încruciate și cu ochii la cer.

Brazdele nu rodesc prin minunile cerului. Rodesc prin minunile muncii și chibzu'nței și străduinței omenești.

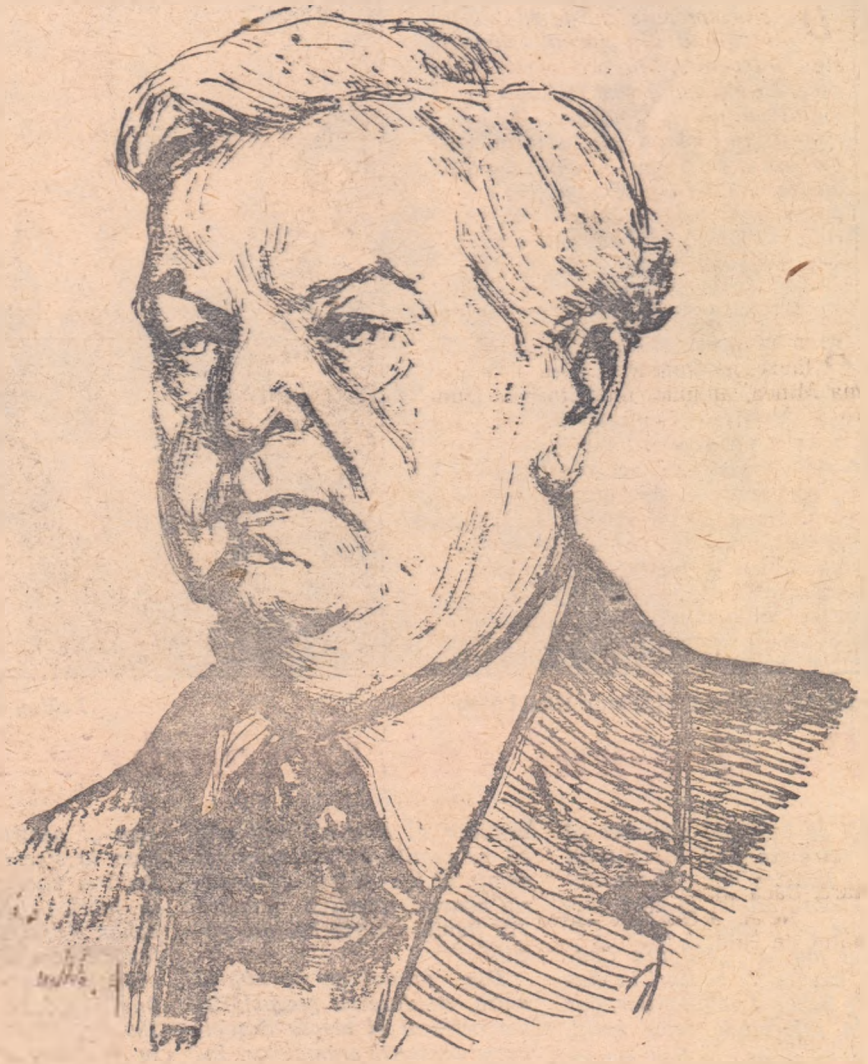
De aceea mă gîndesc chiar că atunci cînd poporul va hotărî să înalțe un monument de marmură ori de bronz marelui nostru scriitor Mihail Sadoveanu, poate nici n-ar fi nevoie să-l înfățișeze cu o carte în mînă, cu un sul de hîrtie ori cu pana de scris. Eu l-aș vedea așa

tîi carte a ales subiectul și titlul: **Haiducul Florea Corbeanu**. Și povestirea a scris-o măcar că n-avea să vadă vreodată lumina tiparului. A scris-o cu mîntea și priceperea lui de copil pe foi de caiet școlăresc, a ilustrat-o cu poze de mîna sa și a lăsat-o să treacă din mînă în mînă printre colegii de clasă, pînă ce a prins de veste un profesor și l-a dojenit cu blindețe că nu-i încă vremea să se apuce de asemenea isprăvi.

Toată întîmplarea n-ar avea vreo deosebită însemnătate. Nu era nici cel dintîi, nici cel de pe urmă scriitor încă în față, care-și încerca pu erile de pe băncile școlii.

Dar de-o însemnătate deosebită rămîne alegerea povestirii și titlul. Viața și faptele unui haiduc, ale unui răzvrătit împotriva împilărilor și prigoanelor, viața și faptele unui luptător care sfărîmase cătușele robilor și visa libertatea poporului.

Aceasta nu spune tot? Nu vestea de pe atunci care va fi îndrumarea viitorului mare scriitor? Și judecînd bine, oare povestirea plămînită de băițașul bălan în anul 1893 și intitulată **Haiducul Florea Corbeanu**, nu vestea oare de pe atunci romanul **Mitrea Cocor**, pe care avea să-l scrie după șazeci de ani?

Academicianul CEZAR PETRESCU despre maestrul Sadoveanu și cărțile sale

cum îl cunoaștem toți, înalt și spătos, cu chipul senin și cu zîmbetul bunății pe buze, purtînd pe brațe un snop desfăcut de grîu cu spice pline.

Cine n-ar înțelege tîlcul unei asemenea statui? Nici nu s-ar arăta de trebuință o inscripție lămuritoare. Fiindcă inscripția lămuritoare e săpată cu litere neșterse în inimile tuturor, care îl iubim, îl prețuim, îl venerăm:

— Iată roadele muncii mele de o viață întreagă alături de voi! Luați și vă împărtășiți din pîinea pe care v-o cere sufletul, tot așa de trebuincioasă ca pîinea de grîu pe care-o cere foamea trupului. Truda a fost a mea; roadele sînt ale voastre!...

Gîndul acesta la spicele de grîu în locul cîrților, foilor de hîrtie și penei de scris, nu mi-a venit numai așa, deodată, întîmplător, cu prilejul sărbătoririi de-acum, cînd marelui scriitor al patriei și poporului nostru, Mihail Sadoveanu, împlineste trei sferturi de veac.

E un gînd care mă urmărește demult. Și care se trezește din ce în ce mai viu și mai stăruitor, fiindcă nu se află și nu s-a aflat niciodată un scriitor de al nostru mai apropiat decît el de popor, mai strîns legat de viața, de pîsurile și de nădejtile muncitorilor de pămînt, mai cunosător al suferințelor și prigoanelor îndurate în trecut, mai înțelegător al înverșunărilor prezente pentru a-și pregăti viitorul, mai iubitor al graiului, al legendelor și cîntecelor de aleași și de-alinări, mai înfrățit cu milioanele și milioanele de plugari care seamănă, seceră și treieră holdele de grîu galbene ca aurul și prefloase ca aurul, de pe tot cuprinsul patriei noastre. Născut din popor, crescut în mijlocul poporului, nu s-a îndepărtat niciodată de popor. Iar în scrierile sale, în cele o sută douăzeci de volume, toate inimile sutelor și miilor de eroi, de plugari obidiți, de clăcași urgiști, de iobagi istovii pe brazdă, de ciobani păstorind pe plaiurile neuitatei balade Miorița de odinioară, de vinători, de morari, de oșteni, de femei ofițite în necazuri, de copii, de voievozi cu iubire de țară, de tineri cărturari cu dragoste de norod, da, toate inimile acestea ale tuturor se simt bătînd contopite în cărțile sale ca o singură inimă mare a întregului popor.

Destul să luăm aminte că june școlar de treisprezece ani, băiețel în clasa a 2-a gimnazială de-atunci, la 1893, cînd l-a îndemnat cugetul să scrie cea din-

Firește, altfel de luptă, în alte împrejurări, printre alți oameni și cu alt desnodămînt. Dar tot luptă. Și luptă tot pentru dreptate și libertate, petru pîine și-o viață mai bună, împotriva exploatarelor și uzurpatorilor de drepturi.

Dacă unămărîm pas cu pas, an cu an, carte cu carte, tot scrisul marelui nostru Mihail Sadoveanu, se lămurăște cum nici nu se poate mai limpede în ce chin creștea această dragoste de patrie și de popor.

În anul 1904, după ce-și risipi e prin felurite ziare și reviste povestirile și romanele de începător, a tinărit deodată patru cărți. Patru cărți într-un singur an, ceea ce încă nu se mai pomenise vreodată în literatura noastră. Iar din aceste patru cărți, una era romanul istoric al luptelor pentru libertate „**Șoimii**”; alta era adunarea de povestiri **Dureri înăbușite**; a treia era povesti-

rea-roman **Crișna lui moș Precu** în care zugrăvea viața țărănilor și a albaștrii sateilor; după cum și în celălalt volum, **Povestiri**, primul în ordinea apariției de sub tipar, precumpăneau tot zugrăvelile vieții și amarurilor țărănești.

Și din acel an 1904, care a fost numit în literatura noastră pe drept cuvînt „anul lui Sadoveanu”, de atunci înainte, cu neînterupere, marelui nostru povestitor și romancier n-a conținut a da precădere în opera sa durerilor înăbușite din lumea satelor sau episoadelor istorice din vremurile glorioasele lupte împotriva cutropitorilor, împotriva împilatorilor, împotriva uzurpatorilor.

Este nevoie să amintim titluri de cărți? Dar unde și cum s-ar mai găsi loc pentru toate? **Povestiri din război și Amintirile căprarului Gheorghităș**; **La noi în Vișoara și Vremuri de bejenie**; **Bordeenii și Oameni și locuri**; **Venea o moară pe Siret și Zodia Căcerului**; **Baltagul și Viața lui Ștefan cel Mare**; **Cocostîrcul albastru și Frații Jderi**; — pînă la **Mitrea Cocor** și **Nicoară Potcoavă**.

Am pomenit doar cîteva pentru a improspăta amintirile cititorilor și a le înlesni să cuprîndă în cuget diversitatea cărților cu subiect din viața satelor și a stăpînitorilor de pămînt care exploatau munca iobagilor, diversitatea romanelor cu subiect istoric, lăsînd dinadins la o parte celelalte povestiri și romane de-o însemnătate tot atît de covîrșitoare, dar dintr-o altă lume. Toate împreună alcătuiesc cea mai desăvîrșită și mai adîncă și mai adevărată zugrăvire a patriei și poporului nostru, cu ecoul zîngătelor de armă din bătăliile altor veacuri, cu frumusețile și bogățiile munților și ale plaiurilor și ale codrilor și ale holdei noastre, cu suspinele multimilor oropsite, cu pumnii încheștați și scrișnetele de masele ale clăcașilor, cu dirza înverșunare a robilor care-și scuturau lanțurile și cu biruința numeroșilor **Mitrea Cocori** care au izbutit să-și sfărîme cătușele și să-și făurească o patrie nouă, pentru o viață nouă.

Ce-am fi putut cere și aștepta de la un mare scriitor, și ce-ar mai fi putut oare să ne dăruiască mai mult?

Și totuși ne-a dăruit ceva încă mai mult. Ne-a deschis ochii la frumusețile țării noastre pe care nu le pătru deam îndeajuns. Ne-a deschis urechea la frumusețile graiului nostru pe care nu le cunoșteam și nu le prețuiam îndeștul.

După fiecare carte a lui Mihail Sadoveanu, cine nu s-a simțit mai om, mai bun și mai încrezător în om, mai tare și mai încrezător în puterile sale? Mai mîndru de poporul nostru și mai sigur de viitorul patriei noastre?

Aceasta e tot. Să ni-l țină viața mulți ani înainte pentru a se bucura deplin de roadele trudei sale scriitoricești, pe care n-au izbutit și nici nu puteau izbuti să le înăbușe nici neghina urii, nici pâlămidă invidiei, nici măsălarita înveninate-lor neputinți, cite s-au coalzat rînd odată în darn să-i amărăscă zilele, să-i zădărnicească munca și să-i înnegureze fruntea senină, privirea lină, zîmbirea blajină.

Lui SADOVEANU

de GEORGE CIUDAN

Anu adormit la maică-mea în poală
Cu graiul tău nemăsurat în slavă
Și-n'îrzia în anii mei de școală
Pe cartea ta cu miros de dumbravă.

Invirtoșat în ceată cu haiducii
Eu te-am văzut cum hoinăreai în vară
Te-au îndrăgît și mierlele și cucii
Dar mai pogan țărăni fără țară.

Că-n cîntul tău cel vechi și plin de ură
Ei au s'mîșit cum vule primăvara
O, tu rapsod, ai fost detunătură
În singele albastru ce-a supt țara.

Țărăni mei ce scormonesc în glie
Te-au pus în ramă ca să-și amintească
Că-n vreme de moarte și de silnicie
I-ai învățat urîtul să-l urască.

Intinerit cu inima și pana
Ne cîntă acum în strună, înnoit,
Poporului l-ai spus și-i spui într-una;
Lumina vine de la răsărit!

Ridică azi Cocorii țării mele
În cinstea ta întrecăta damigeană,
De bucurie au în ochi mărgele
Și la ospățul lor cu drag te cheamă.

Primește-n dar urarea noastră dragă
Și cîntecele lanurilor coapte
Și slava țării slobodă și-ntreagă
Și risul vieții ce-a ieșit din noapte.

Tărani în vizită la Vladimir Ilici Lenin

Tablou de V. SEROV

Pe drumul lui Octombrie Roșu

Mi se întâmplă adeseori să retrăiesc anii începutului vieții noastre noi. Gîndurile-mi zboară atunci la ziua aceea din vara anului 1950. Bătrînul munte „Măgura Codlei”, martor de veacuri la viața de huzor a bogătanilor, dar și la suferințele celor mulți, de data aceasta a fost martorul unui fapt plin de tîlc. În acea zi, 47 gospodării mici și mijlocii s-au unit într-o singură și mare gospodărie căreia i-au dat numele drag de „7 Noiembrie”.

Așadar calendarul gospodăriei noastre numără cinci ani de viață și muncă, de izbinzi asupra greutăților începutului. În viața unui om, cinci ani nu înseamnă mult. În viața colectivei noastre însă fiecare an înseamnă: învățături noi, oameni noi; fiecare an e o treaptă mai sus către belșug.

Să luăm anul 1951, primul an de muncă unită. Metodele noi, înaintate, pe care le-am folosit, munca mecanizată, ne-au adus 2800 kg. grîu în medie la hectar, tot alîtea la ovăz și 1600 kg. orz la hectar. S-au împărțit primele roade și pentru prima oară ochi durioși priveau carele încărcate cu bucate ce se îndreptau spre casele colectivizatorilor. Și ce văd ochii, inima crede. Nu după mult timp, 121 de familii au cerut să fie primite în gospodărie. În cursul anului

următor ni s-au așturat alte 53 de familii cu atelajele și pămîntul lor. Astăzi, gospodăria noastră colectivă numără 212 familii cu 925 hectare pămînt.

Din primul an de muncă unită, conducerea gospodăriei s-a orientat și înspre dezvoltarea creșterii animalelor, însemnat izvor de venituri. În mai puțin de trei ani gospodăria colectivă și-a înmulțit numărul de animale la 159 capete vite mari, 572 porci, dintre care 42 scroașe de prăsilă și 30 grășuni, 650 oi de rasă țigae.

Produsele animale și cele vegetale contractate au adus gospodăriei venituri însemnate. Dacă anul trecut venitul în bani al colectivei se ridica la 634.000 lei, anul acesta venitul a atins 1.300.000 lei. Fondul de bază al gospodăriei noastre colective la sfîrșitul anului 1955 se va ridica, după părerea noastră, la frumosa sumă de 3.500.000 lei. Pentru a ne da seama ce înseamnă contractarea de plante tehnice și de animale, aș vrea să pomenesc aci doar cîteva cifre. Pentru produsele animale am realizat anul acesta 230.000 lei, pentru sămînța de sfeclă de zahăr 450.000 lei, grădina de zarzavat a dat un venit de 300.000 lei; sfecla de zahăr ne-a adus un venit de 221.000 lei. Și nu pîtrece cu vederea nici peste faptul că pentru predarea în ter-

men și pentru depășirea de plan la sfecla de zahăr, gospodăria noastră va primi de la fabrică circa 12.000 kg. zahăr. Aceasta înseamnă că o familie care a făcut, să zicem, 600 zile-muncă va primi pe lingă celelalte produse, cam 100 kg. zahăr. Și din aceștia în gospodăria noastră sînt mulți. Printre ei se numără Pribiș Ioan, Lupu Gheorghe, Adams Otto, și alții. Sumele de bani încasate pentru vânzarea produselor vor face posibil ca membrii gospodăriei să primească și 12 lei pentru fiecare zi-muncă.

Datorită creșterii veniturilor gospodăriei ne-am cumpărat un camion marca „Molotov” și așteptăm ca al doilea să ne fie livrat anul acesta. Am construit grajduri cu capacitate totală de 130 de capete, am amenajat boxe pentru scroașele de prăsilă, am construit un coteș pentru 800 de păsări și două silozuri moderne din cărămidă presată. Iar no aceasta ne găsește cu 90 de vagoane furaje insilozate. Iată cîteva rezultate care fac să crească încrederea noastră în viitorul gospodăriei colective care poartă numele luminos al Marelui Octombrie.

VATAȘOIU BADEA
președintele gospodăriei agricole colective „7 Noiembrie”
Codlea, regiunea Stalin

Întors de curînd dintr-o stațiune balneo-climaterică minerul frunțas Cornel Cenușă, de la Petrița, le povestește tinerilor studenți de la Institutul de Mine despre bucuriile și desfătările binemeritate din zilele de odihnă.

DEASUPRA PĂ

Pornind în zori din Alma-Ata,
Zbură avionul ca săgeata,
Spre Moscova trecea în zbor
Ușor, ca norul călător
Și nu puteam, de sus privind
O clipă ochii să-i desprind
De pe întînderi nesfîrșite,

MIHAIL ISACOVSKI

Cîntec despre Revoluție

Zorile mijeau pe cer departe...
În ogorul negru și zgîrcit,
Eu — sărman desmoștenit al soartei
Lacrimi mari, și piine am sădit.

Prin oraș, prin sat, pe orice cale
Dibuindu-ți urma, te-am căutat,
Te-am chemat în cîntece de jale,
Ani și ani, trudind te-am așteptat.

Eu — în nopți de viitor și ninsoare
Așteptam, năvalnică să vii.
Eu — m-am dus cu arma la spinare
Pentru tine-n crunte bătălii.

Fu sortit prin crînguri să răzbată
Pin-la tine-n zbor obida grea,
După mii de ani întîiași dată,
Mi-ai întins, vinjoasă mina ta.

Și-n cocioaba de țaran, murdară,
Ai venit, belșugul semănînd,
Tu mi-ai spus pe nume-nîia oară,
Azi îmi știu menirea pe pămînt.

Și-ncălzit de caldă ta suflare,
Simt în suflăt calde mingîlieri.
Eu — între sovietice hotare,
Sînt stăpîn pe glie și pe mări.

Nu știu ce meleag mă mai așteaptă,
Nici pe unde pasul o să-mi port.
Știu atît: pe nimeni, niciodată,
Să te-atingă, n-am să-l las nici mort!

În romînește de M. DJENTEMIROV

SEROV
Cîmpii de soare
Văzînd acolo
Mănos, bogal
Vedeam cum so
Pe-tînsul țării
Iar în amurg, o
O înfașa ca-ntr
Vedeam cîmpii,
Zăpada munților
Și strălucia ner
În toate — Pat
Priveam pămînt
Cu ochiul cald
Vedeam șantier
Pe fluvii șlepur
Vedeam orașe r
Ogoare-nțise, se
Și turmele por
Și rodul toamn
Salut pămînt
Să stea mereu
Cu arma-n mîn
Pe cîmpu-n floa
Și-n inimi drag
Să nu se stingă
O, te salut iub
Mineri, țărani,
În suflet focul s
Și chipul tău I
Ei știu că pent
Grădini și vers
Și fluvii domo

Gloriosul Cruc

Trîcînd pe cheiul Nevei, chiar în fața fostului Palat de iarnă, locuitorii Leningradului se opresc cu ochii ațîntiți asupra unui vas de război, de tip vechi, legănat ușor de valuri. Cu țevile tunurilor îndreptate ca pentru tragere, crucișătorul „Aurora” stă ancorat la chei, iar vîntul flutură drapelul roșu care pe navele militare decorate cu ordinul „Drapelul roșu”, înlocuiește pavilionul alb-albastru...

Și cum să nu se oprească trecătorii din Leningrad în fața gloriosului crucișător care cu salvele sale a vestit începutul unei ere noi în istoria omenirii, care a vestit fericirea lor de astăzi?

Există în tradiția marinei militare ruse obiceiul de a transmite unei nave noi, numele unei alte nave care s-a distins înaintea prin fapte eroice.

Primul vas cu numele de „Aurora” a fost construit în 1835. Vasul acesta, o fregată (un vas cu pînze), împreună cu vasul de transport „Dvina”, a luat parte la apărarea fostului Petropavlovsk, respîngînd flota franco-engleză compusă din 7 vase de război cu 212 tunuri și 3.000 de soldați, în timp ce asediații nu aveau decît 67 tunuri și 912 soldați. Așa a fost înscris în Cartea de Aur a flotei militare ruse numele navei „Aurora”.

Locul vechii corăbii de lemn l-a luat în anul 1903 un puternic vas de război care, în ciuda tuturor piedicilor, a fost construit în întregime după planurile constructorilor ruși. Vrednic urmaș al micii fregate cu pînze, crucișătorul care-i purta numele se acoperi de glorie în lupta navală de la Tsushima, în timpul războiului din 1905.

În iarna anului 1905 aproape toate marile numeroase vase ale Kronstadt, Helsingfors, crucișătorul „Aurora” activitate revoluționară aflat tot timpul, cei rului rus, comunistii. Și vasul acesta, acționare din Rusia, a tunurilor sale a anu prăbușește și o altă noasă îi ia locul; că o nouă eră.

CONSTRUCTORUL COMUNISMULUI

ÎNTULUI DRAG

VASILIEV
ite,
ereu
nîntul meu!
răsare
oare,
deasă
tasă,
nt de munți,
unți,
nită
bită!
sfrîșit
frăgostit,
mătoare,
vapoare,
și sate,
te,
spre sat
rod bogat!
lor!
stul lor
grănicerul,
combinerul,
curată,
odată,
mînt!
nicieînd
și stingă
st să-1 strîngă!
sînt toate,
inunate,
nvins,

Și-ndepărtatul far aprins,
Lumina marelui șantier,
Avionul hăruind pe cer,
Și toate cîte le-am văzut,
Tot ce-n Octombrie s-a născut!...

In românește de D. MIHAIL

ALFRED-MARGUL SPERBER
**Inscripție pe mormîntul
unui ostaș al Revoluției
din Octombrie**

Am fost un rus. Un muncitor ca alții
Luptînd și pentru piinea mea și-a ta.
Și Revoluția m-a dat viață.
Eu am căzut în luptă pentru ea.

Da, am murit — ca omul pe vecie
De om să nu mai fie asuprit
Și țarina să-și sature cîpii,
Și pacea să domnească în sfrîșit.

Mai aprig să te bați cînd vei cîți
Aceste rînduri scrise. Glonțul care
M-a doborît, fi-era-n aceeași zi
Și fie hărăzit cu-nversunare.

Și din țarina mea s-or ridica
Orașe răsunînd și noi uzine.
Și-nalt va lumina aceeași stea
Ce-n luptă mă conduse și pe mine.

Și cînd veți fi la ultima izbîndă,
Și tot pămîntul fi-va liberat,
Pe roșia mătase fluturîndă,
Va fi și-un strop din singele-mi vărsat.

In românește de V. PETRESCU

Lenin vorbind la Smolnii în zilele Marelui Octombrie
Desen de P. VASILIEV.

Anii împlinirilor

Toamna își țese pretulindeni
vestimîntul de aur. Din boabe-
le mari, chihlimbarii ale viilor din
Panciu, curge mustul dulce și spu-
mos. Țăranii ridică azi paharul și
îchină pentru bucuriile vieții lor
descătușate. Iată-i în seara aceasta
în sala cea mare, cu peste 500 locuri,
a noului cîmin cultural. Aparatul
de cinematograful deapănă pe ecran
imagini filmului „Căderea Berli-
nului”. În pauză, moș Tudorache
Ștefănescu și lăncu Pricop tot șușo-
tesc ceva într-un colț.

— Eu zic, nea Tudorache — in-
cepu moș Pricop — că Alîoșa aista
din film, care-l fugărește pe neamț
atîta cale, tare mai seamănă cu Va-
sia ăla din „nouășuteșaptispe”...

Moș Tudorache îi răspunse însă
că nu-l chema Vasia, ci Ioan. Și nu
era numai el. Era o companie, un
batalion, dacă nu chiar un „reghi-
ment”. Cînd ei n-au vrut să mai
lupte, „gheneralii” țariști, de frică,
au dat bir cu fugiții... Și spunea I-
van că la ei acolo, izbîndise po-
porul, revoluția. Și tot el mai spunea
că așa cum un copil zice prima da-
tă cuvîntul „mamă”, revoluția a
spus în prima zi cuvîntul „pace”.
Și-și amintesc bătrînii că erau și
vreo cîțiva soldați de-ai noștri care
n-au mai vrut nici ei „răzbel”; dar
i-a luat don' colonel într-o noapte
și le-a cuvîntat că-i trimite la mo-
șia lui în spatele frontului, în retra-
gere... De trimis i-a trimis, dar în
altă parte, că nici pînă azi nu s-au
mai întors... Bătrînii noștri însă
s-au întors. S-au întors tot pe ace-
leași moșii brăzdate cu sudori și
singe de rob, veacuri de-a rîndul.
S-au întors, dar în sușletul lor a
mocnit neîncetat un dor nestins, un
dor de-o viață mai bună, izvorit din
credința că odată și-odată se va re-
vărsa și pe me'agurile lor lumina
aceea a lui Octombrie. Și au luptat
și au singerat adeseori și acum iată
că visul s-a adevărit. Cît de mult
s-a schimbat satul lor în anii aceș-
tia!

Pe ogoarele înfrățite ale întovă-
rășiilor din Străoane, au rodit din
plin învățămintele Marelui Octom-
brie. Sînd de vorbă cu pre-
ședintele întovărășirii, Cosma Gheor-
ghe, îți dai seama că dacă anul
acesta oamenii gustă din plinul
belșugului n-a fost de loc ușor dru-
mul pînă aici. Acum trei ani, cînd
s-a înjghebat întovărășirea, numai
26 familii și-au unit pămînturile.
Astăzi însă, se primesc nenumăra-
te cereri și nu numai pentru înto-
vărășire. Printre ele, citești scris a-
păsat, cu litere mari: cerere de in-
scriere în gospodăria colectivă.

De ce dată cu mirare bătrînii noș-
tri spre droaia veselă de copii?
N-au fost și ei odată copii? Au fost,
dar în copilăria lor, desculți și flă-
mîndă, buchiseau din abecedarul
argăției, într-o școală cu geamuri
sparte, cu uși fără clante, cu o bia-
tă sobă care scoatea mai mult fum
decît căldură. Acum însă, privesc cu
mîndrie spre cei 300 copii care pînă
la 7 Noiembrie vor deschide ușile
școlii noi cu bănci proaspăt vopsite,
cu perchet pe jos, cu sobe mari de
teracotă, cu ferestre largi, lumi-
noase...

În curînd se va aprinde în fie-
care casă lampa lui Ilici, fîntură
din lumina nemuritoare a lui Oc-
tombrie. Nu întimplător țăranul
muncitor Costișanu Costică și-a
plantat în poartă „tumurugul” —
cum îi zice el stîlpului de lumină
electrică — punîndu-l pe fecioru-său
să-i întărească groapa cu bolovani,
ca să nu-l clatine nici o furtună.

Despre cîte lucruri nu se poate
povesti dintr-un singur sat, din
Străoane... Despre noul dispensar,
despre cele patru cooperative, des-
pre bibliotecă și altele... Cîte visuri,
cîte împliniri! Cîte sînt și cîte vor
mai fi! Despre fiecare ai putea scrie
pagini întregi, cu slove de foc, cu
slovene Roșului Octombrie...

PETRE POPA

Crucișătorul AURORA

La 25 Octombrie (7 Noiem-
brie) ora 3,30, avînd toate
tunurile îndreptate asupra Pa-
latului de iarnă, „Aurora”
ancoră în apropierea podului
Nicolaevschi, iar la ora 12,20
primi prin telegraf apelul lui
Vladimir Ilici Lenin adresat
„Cetățenilor Rusiei”. Era pri-
mul document oficial al gu-
vernului sovietic.

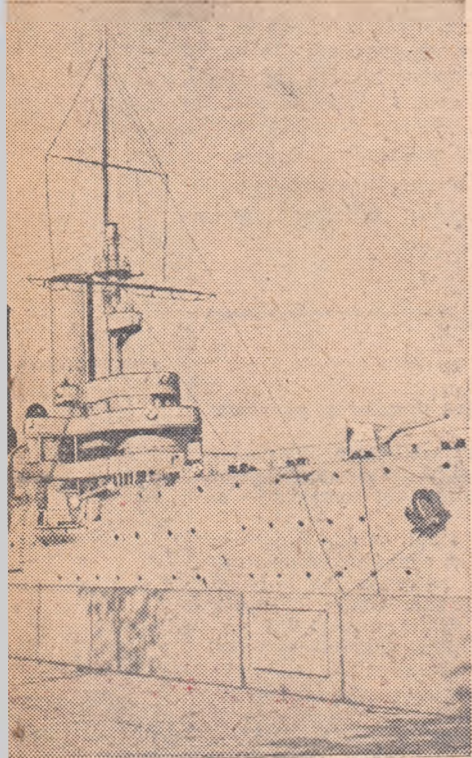
Se apropia clipa cea mare.
La ora 20,30, o ștafetă aduse
crucișătorului „Aurora” ordi-
nul secret indicînd ora la care
urma să se înceapă atacul ho-
tărîtor asupra Palatului de
iarnă.

Ora 21... În liniștea care
cuprinsese imensa piață ră-
sună prima bubuitură de tun,
care era în același timp și
semnalul așteptat. După că-
derea Palatului de iarnă, paza
miniștrilor trădători închiși în
fortăreața „Petropavlovsk”
fu încredințată, ca semn de
mare încredere, tot marinari-
lor crucișătorului „Aurora”.

Astăzi vasul „Aurora” a
devenit un muzeu pe care oam-
enii muncii din Uniunea
Sovietică și din lumea în-
treagă îl cercetează plini
de respect. În Cartea de

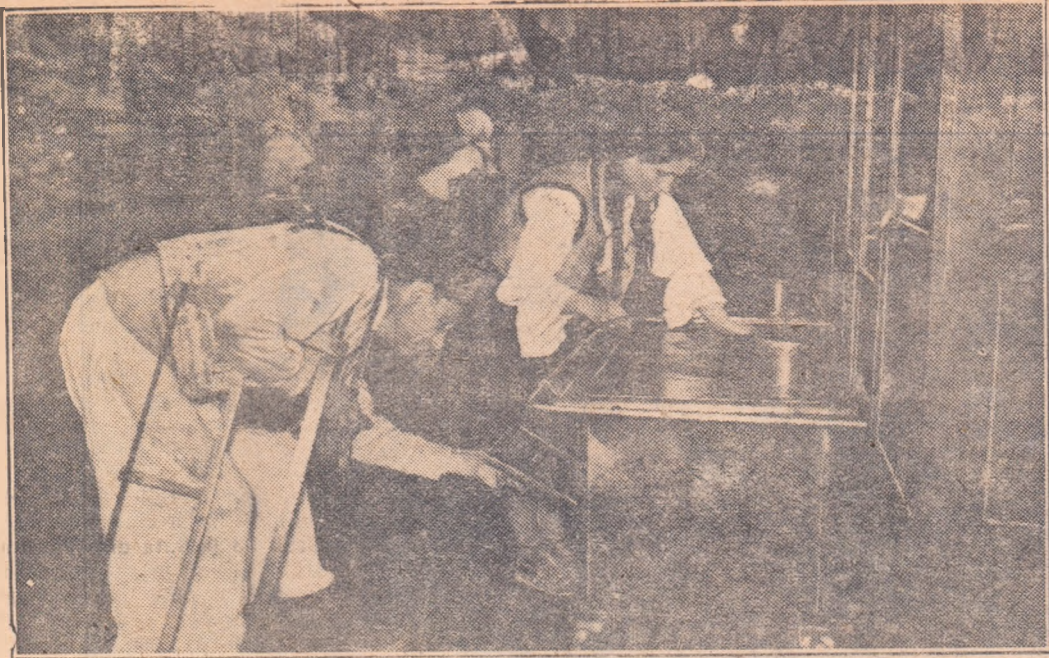
Aur, alături de semnăturile oamenilor sim-
pli, ale veteranilor marinei și ai armatei,
oamenilor de stat, savanților, oamenilor de
artă, fruntașilor în muncă și studenților so-
vietici, se află și semnăturile numeroșilor
vizitatori veniți din alte țări. Aci au semnat
Ernst Thaelmann, Marcel Cachin și mulți alți
fruntași ai mișcării muncitorești din întreaga
lume.

Pe turela blindată a vasului sînt scrise urmă-
toarele cuvinte: „Prin salvele frase de tunurile
sale asupra Palatului de iarnă, crucișătorul
„Aurora” a anunțat lumii începutul unei ere
noi: Era Marii Revoluții Socialiste”.

în plin război, în a-
i ale armatei și pe
baltice cu baza la
eval, precum și pe
desfășura o intensă
n fruntea căreia s-au
uniții ai proletaria-
cios mișcării revolu-
cel care prin salvele
că vechea orînduire se
uire — dreaptă, lumi-
storia omenirii începe

„Soba-i bună, de tuci cu plită mare, cuptor încăpător...”. Țăranul muncitor Mihai Andrei, din comuna Borșa, regiunea Baia Mare, cercetează încă o dată, împreună cu soția sa, mașina de gătit pe care au cumpărat-o de la cooperativă.

INSĂMÎNTĂRILE pot fi terminate în 2-3 zile

Executarea lucrărilor la timp este o sarcină de mare importanță în toate ramurile de producție și îndeosebi în agricultură. Aici orice întârziere nu se mai poate recuștiga și producția suferă pierderi însemnate. Cele mai mari pagube în producția agricolă le poate aduce însă întârzierea însămînțării. De aceea, pentru executarea însămînțării de toamnă timpul

trebuie să fie ales în așa fel încît pînă la sosirea iernii anul să fie bine încheiat, tinerile plante bine înrădăcinate și înfrățite, în stare să îndure ușor gerurile iernii, iar primăvara să-și reia repede creșterea.

În regiunile de câmpie timpul cel mai potrivit pentru însămînțarea grîului de toamnă este între 1-10 octombrie, iar în toamnele lungi cel mai tîrziu pînă la 20 octombrie, pe cînd în regiunile de miazănoapte, unde iarna coșește de obicei mai devreme, timpul cel mai potrivit pentru semănatul grîului este între 20 septembrie - 1 octombrie și cel mai tîrziu pînă la 10 octombrie.

Cu toate acestea în multe regiuni însămînțările de toamnă nu s-au terminat nici pînă în prezent și din păcate întârzierea mai mare este tocmai în regiunile de miazănoapte ca Suceava, Iași, Bacău. Dacă în prima jumătate a lunii octombrie, în unele raioane întârzierea coacerii și recoltării porumbului a împiedicat într-o măsură oarecare semănatul grîului la vreme, apoi această piedică a dispărut de mult, deoarece astăzi în toate regiunile și raioanele cele mai multe culturi de porumb au ajuns la coacere și au fost recoltate. În prezent pămîntul este destul de reavăn, se lucrează ușor și bine; gospodăriile au sămînța necesară și de calitate bună, iar puținele gospodării care nu au sămînță bună pot să și-o procure prin schimb de la bazele de recenzie; animalele de muncă sînt bine hrănite și au puterea de muncă, iar stațiunile de mașini și tractoare tot satisfac cererile de executare a arăturilor și însămînțării.

Asadar nimic nu ne mai poate împiedica să terminăm însămînțările de toamnă în viitoarele 2-3 zile. Totu' depinde de înțelegerea țăranilor muncitori că prin grăbirea însămînțării ei își pot asigura condiții mai bune de viață, dîndu-le de voia lor de a-și organiza mai bine munca și de a folosi judicios timpul foarte prețios pentru însămînțări.

Grăbirea însămînțării nu trebuie însă să se facă în dauna calității lucrării.

Avem create toate condițiile pentru a termina însămînțările în 2-3 zile.

Ing. M. CARAVANSCHI
din Ministerul Agriculturii și Silviculturii

Mecanizatorul Apostol Moise

Itala de montaj a S.M.T.-ului nu vîia în acele ceasuri de bătaia ciocanelor ca în alte dați. Piesele desfăcute așteptau să-și reia drumul printre cuțitele mașinilor, pentru ca de acolo, pornind mai departe, la montaj, să se împreuneze, alcătuint corpul tractorului reparat.

La bancul său de lucru, mecanicul Apostol Moise cercetează cu luare aminte una din părțile tractorului: transmisia finală. Rînd pe rînd piesele trec prin mîna iscusitului meșter. Chei, șurubelnițe, șuruburi sînt schimbate cu repeziune.

Comunistul Apostol Moise a cerut în urmă cu cîtva timp să vină să muncească la S.M.T. El știa că partidul are nevoie de cadre bine pregătite pentru agricultură, de oameni care să se

afle în primele rînduri ale bălții pentru ridicarea agriculturii. Apostol Moise este comunist și unui comunist îi stă bine numai cînd se află în primele rînduri.

Cîteva șiroaie de nădușeală se preling pe fața mînjită a meșterului. Dar greul a trecut. Cîteva mici ciocănituri și piesele și-au regăsit cuvenitul loc. Transmisia finală poate fi montată la tractor. Grănicul a fost îndeplinit înainte de vreme. Comunistul Apostol

deputatul Vasile Neaga, primit de curînd în rîndul candidaților de partid, a făcut următoarea propunere:

— Ce ziceți tovarăși, n-ar fi bine ca pînă la 7 Noiembrie comuna noastră să termine însămînțările de toamnă și să îndeplinească planul de colectări la toate produsele animale și vegetale rămîind în curs de colectare doar porumbul care a întîrziat în coacere?

Deputații au primit cu multă bucurie propunerea făcută. A doua zi, oamenii în frunte cu comunistii, au purces la treabă. Și la 26 octombrie cu 11 zile înainte de 7 Noiembrie, colectorul a raportat cu mîndrie tovarășilor de la raion: planul de colectări era îndeplinit în întregime la pînă, la lapte de oaie, la fin, iar la grîu-era depășit cu 5 la sută. Mai erau de colectat doar 7 la sută la carne de vită și cîteva procente la cartofi.

Spre seară s-a apropiat de telefon Monica Ungar, tehniciana comunei. Ea a comunicat la secția agricolă a raionului că cele 247 hectare semănate cu grîu de toamnă în asolament după leguminoase, au răsărit și că în 2-3 zile vor fi gata cu toate însămînțările.

I. BELCIUGAN

Intovărășirea „Roadele lui Octombrie”

...Pe ogoară, întovărășirii „Roadele lui Octombrie” în comuna Colonești, regiunea Birlad, zorul muncii a luat sfîrșit. În sat însă e mare freamăt. Aproape toți întovărășii își construiesc pătule noi. Nu mai au oameni loc unde să-și pună bucatele. Și e firesc să nu le mai ajungă pătulele vechi cînd de pe fiecare hectar au scos cîte 2.331 kg. grîu, sau 4.560 kg. orz, aproape 3.000 kg. floarea soarelui sau 5.850 kg. păpușoi... În acest an, — primul an al întovărășirii, — Nicolae Ivanovici a adus acasă aproape 3.000 kg. grîu, 460 kg. floarea soarelui și cam 5.000 kg. porumb știuerei. Lui Valile Pîslă -- în trecut argat pe fostele moșii ale lui Apostoleanu -- i s-a convenit în acest an aproape un vagon de bucate, iar Mihai Scînteie a primit mai bine de 7.000 kg. porumb!...

În Colonești se construiesc zece de pătule, — semne ale belșugului... Și fără să vrei îți vine în mînte numele întovărășirii: „Roadele lui Octombrie”. Oamenii i-au dat întovărășirii un nume care exprimă cît se poate de bine viața nouă pe care și-o făuresc. Încrederea și hotărîrea de a-și uni brațele de muncă, vitele și atelatele, de a munci altfel decît bătrînii lor, mai bine, mai cu spor, este ea însăși un rod al luptei poporului nostru condus de partid, pe drumul deschis în istorie de biruința Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

A. BABEANU

ALBINA

Pagina 6-a

Săptămîna

4-11 noiembrie 1955

CALENDAR AGRICOL

IN CIMP. — În regiunile Suceava, Baia Mare, Cluj și Regiunea Autohtonă Maghiară se termină însămînțările de toamnă. În toată țara continuă recoltarea plantelor de toamnă, destelenirea pîraoagelor, a pășunilor și fînețelor slab productive, precum și executarea arăturilor adînci pentru semănături de primăvară. Semănăturile răsărite trebuie controlate, iar la cele atacate se iau măsuri de combatere a dăunătorilor și în special a gîndacului ghebos. Acesta apare mai ales în terenurile ce au fost semănate an de an cu grîu și se combate prin stringerea și distrugerea larvelor din semănături, săparea unui șanț în jurul vetrelor atacate și prăuirea lui, ca și a vetrelor atacate, cu hexacloran. Pe pășuni și fînețe se împrăștie — pentru a le îngrășa — gunoi de grajd bine putrezit.

IN GRADINA. — Se recoltează ultimele legume, continuă arăturile adînci și îngrășarea terenului și se termină însămînțarea legumelor sub iarnă. Se iau măsuri pentru a feri semănăturile de ger prin acoperirea lor cu frunze, paie sau prin facerea grămezilor de gunoi cărora li se vor da foc înainte de a cădea bruma sau înghețul.

IN LIVADĂ. — Încep stropirile de iarnă la pomi. Se iau măsuri contra țepurilor în pepinere (prin îngrădirea pepinierelor cu gard de sîrmă) și în plantațiile de pomi (prin învelirea pomilor cu tulpini de floarea soarelui sau po-

rumb). Continuă facerea gropilor și plantările de pomi.

IN VIE. — Continuă vinificarea, îngropatul viei, strînsul aracilor și desfundatul terenului în vederea noilor plantări și completări de goluri.

IN ZOOTEHNIE. — Stupii se pun la iernat; urdînișurile se astupă cu pînză de sîrmă pentru a împiedica intrarea șoarecilor, iar la stupii care vor ierna afară, se pune cîte o scîndurică în dreptul urdînișului pentru a împiedica pătrunderea vîntului. Continuă insulozarea sfeclei de nutreț și se verifică depozitele de nutrețuri; acolo unde se găsesc sfecle stricate se îndepărtează

Ing. agr. V. ALEXANDRU

TIMPUL PROBABIL

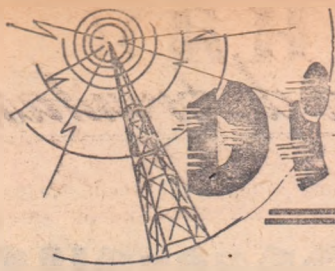
Între 4 și 11 noiembrie vremea se menține umedă și liniștită. Cerul va fi ziua mai mult noros. Ploi potrivite vor cădea îndeosebi în zilele de 4, 7, 8, 10 și 11 noiembrie. În Ardeal și regiunea dealurilor Moldovei ploile vor fi mai mari.

În Moldova, în zilele de 7 și 8 noiembrie vînt mai puternic. Se prevede că va ninge în munți în zilele de 10 și 11 noiembrie.

Deși temperatura va fi în scădere de la o zi la alta, vremea nu se va răci prea mult. Îngheț va fi doar noaptea și numai în munți.

Ziua temperatura urcă de la 7 grade la 12 grade.

N. TOPOR

DIN TOATA LUMEA

Conferința Miniștrilor Afacerilor Externe

Discutarea problemei securității europene la Geneva

Popoarele întregii lumi și-au pus mare încredere în tratativele care se desfășoară acum la Geneva. Ele doresc ca lucrările conferinței să însemne un pas înainte pe calea stabilirii încordării internaționale.

TEMELIA COLABORĂRII PAȘNICE IN EUROPA

Popoarele Europei mai trebuie lăsate oare într-o stare de neliniște, datorită existenței diferitelor grupări militare? Oare miilitarismul german va fi lăsat să amenințe din nou securitatea popoarelor vecine și pacea lumii? Iată întrebări îndreptățite pe care și le pun mulți oameni. Tocmai de aceea nu e deloc de mirare că în lucrările conferinței miniștrilor Afacerilor Externe problema securității europene ocupă primul loc.

Popoarele au înțeles că se pot pune la adăpost de primejdia unui nou măcel numai printr-o înțelegere comună a țărilor, singură în stare să preintîmpine pericolul de război. „A asigura securitatea europeană și a nu admite ca Europa să fie din nou cuprinsă de pirjoii războiului, — așa cum spune V. M. Molotov — iată una din problemele internaționale cele mai importante ale timpurilor noastre”.

Înțelegând marea însemnătate a acestei probleme, delegația sovietică a prezentat conferinței proiectul de „Tratat general european de securitate colectivă”. La acest tratat se pot alătura toate țările Europei, precum și Statele Unite ale Americii. Pînă la unificarea Germaniei ca stat democrat, pot lua parte la tratat cu drepturi egale R.D. Germană și R.F. Germană. În legăturile lor cu alte țări, statele membre în amintitul tratat nu se vor folosi de amenințări și de forță militară. Dacă unui dintre statele membre ar fi atacat, celorlalte țări le revine îndatorirea de a-i sări în ajutor. Ținînd seama de faptul că în Europa multe țări sînt legate între ele prin diferite alianțe separate, în primii 2—3 ani, aceste țări își vor respecta obligațiile prevăzute de tratatele prin care sînt legate. Dar și în această primă perioadă toate neînțelegerile urmează să-și găsească rezolvarea dreaptă numai prin mijloace pașnice. După trecerea acestei perioade, de 2—3 ani, orice acorduri își pierd puterea, rămînînd în vigoare numai tratatul de securitate colectivă.

PROPOUNERI DE MARE INSEMNAȚATE

Intrucît păreriile celor două părți în problema securității europene erau prea deosebite, delegația sovietică a venit cu o nouă propunere care aprobele punctele de vedere și înlesnește înțelegerea cuvenită. Propunerea sovietică prevede ca la tratatul de securitate europeană să ia parte la început cele patru mari puteri, țările care fac parte din alianța Uniunii Europei apusene, țările membre ale Tratatului de la Varșovia, cele două părți ale Germaniei — R.D. Germană și R.F. Germană, precum și statele care ar dori să se alătore acestui Tratat, ca de pildă Iugoslavia, Danemarca. Totodată, propunerea sovietică cuprinde prevederi legate de crearea unei zone de limitare și inspecție a armamentelor în Europa. Această zonă ar urma să cuprindă teritoriul R.F. Germane și R.D. Germane, precum și statele vecine cu Germania. Alte puncte ale propunerii stabilesc măsuri privind această zonă pe care vor trebui să le ia cele patru puteri.

O mare însemnătate o prezintă pentru bunul mers al lucrărilor conferinței și propunerea făcută de delegația sovietică cu privire la dezvoltarea legăturilor între răsărit și apus. Propunerea aceasta deschide largi posibilități de normalizare și întărire a legăturilor dintre state, pe toate țărmurile.

Așa cum anunță știrile sosite de la Geneva și din lumea întreagă, propunerile sovietice au găsit o călduroasă aprobare în rîndul oamenilor de pretutindeni. Popoarele văd în nile propuneri sovietice mărturie puternice ale dorinței de colaborare și înțelegere de care este călăuzită Uniunea Sovietică.

Africa este a noastră!

Popoarele continentului african au fost supuse la o viață de îndelungată mizerie, la o înfrîntătoare exploatare de către capitaliști. Dar africanii s-au trezit. Alături de popoarele celorlalte continente, popoarele Africii s-au ridicat la luptă pentru libertate și independență.

In fotografie: o imagine de la una din manifestațiile africanilor pentru drepturi cetățenești și o viață mai bună.

E bine să știm...

...că populația continentului Africa se ridică la 200 milioane oameni.

...că insula Cipru are o populație de 495.000 locuitori. Dintre aceștia, 80 la sută sînt greci, 18 la sută turci, 2 la sută alte naționalități. Cu toate acestea, colonialiștii englezi continuă să stăpînească această insulă, în ciuda dorinței populației cipriote de a se libera și a se alipi la Grecia.

...că în Iran 83 la sută din țărînițe nu are nici o bucată de pămînt sau stăpînește cel mult pînă la un hectar. Mortalitatea în rîndul copiilor este atît de ridicată că dintr-o sută de copii, 90 mor înainte de a împlini vîrsta de 5 ani; 50 la sută din copii născuți mor din primele zile. Copiii sînt nevoiți să lucreze încă de la vîrsta de 5—6 ani.

...că din cei 10 milioane locuitori cit numără Algeria, numai un milion sînt europeni; restul îl formează populația de baștină — arabi. Trei sferturi din populație vorbește araba, necunoscînd limba oficială, — franceza — impusă de colonialiști. Și totuși, colonialiștii francezi rivînd să-și mențină pe mai departe stăpînirea lor apăsătoare, încearcă să dovedească că Algeria este o provincie franceză.

...că în insula Jamaica, aflată sub ocupația colonialiștilor englezi, din trei oameni unul este șomer.

Dela o săptămîină la alta

MĂSURI CARE DĂUNEAZA POPULAȚIEI ENGLEZE

În urma unor socoteli s-a găsit că în noul an financiar, pentru a se putea face față greutăților prin care trece Anglia, bugetul trebuie să fie mărit cu suma de 26 milioane lire sterline.

Cu cîteva zile în urmă, Buttler, ministrul de finanțe, a găsit „salvarea”. El a prezentat Camerei Comunelor o seamă de măsuri menite să acopere cheltuielile pe noul an.

Nu numai că aceste măsuri duc la sporirea impozitelor, chiriiilor, la micșorarea cheltuielilor pentru construcții de școli, spitale, locuințe etc. Aceste măsuri lovesc în masele largi ale populației fără a știrbi însă cu nimic cîștigurile bogătașilor. Pînă și grupul parlamentar laburist, aflat în opoziție, nevoit să țină se-

ma de puternica presiune a maselor, s-a ridicat împotriva unor asemenea măsuri. Laburistii au înfrîntat Camerei Comunelor o rezoluție prin care condamnă guvernul pentru gospodărirea nechibzuită a Angliei.

Punîndu-se la vot propunerile lui Buttler, guvernul a cîștigat cu 314 voturi contra 227. Însă măsurile luate de guvern au stîrnit un val de nemulțumiri în întreaga Anglie.

GUVERNUL FRANCEZ IN IMPAS

La 26 octombrie, în Adunarea Națională franceză au început dezbaterile asupra politicii interne și externe dusă de guvern. Cîrmuitorii statului au fost puși la grele încercări cu acest prilej.

Deputatul comunist Jacques Duclos și deputatul socialist

Christian Pinot, au arătat că deși guvernul atunci cînd a venit la putere a făgăduit că nu va lua măsuri care să dăuneze maselor largi ale populației, nu s-a ținut de făgăduială. Bunăoară, în acest răstimp, impozitele au crescut odată cu cheltuielile militare. Ba mai mult încă, după cum arată Jacques Duclos, poporul francez a fost înșelat. Cîrmuitorii statului nu au luptat pentru a pune Franța la adăpost de primejdia reînvierii militarismului german.

Discuțiile tăioase din Adunarea Națională franceză au pus guvernul francez într-un greu impas. Edgar Faure, șeful guvernului, a cerut vot de încredere Adunării Naționale. Pentru moțiunea de încredere în guvern au votat 271 deputați, iar împotriva acestei moțiuni 959 deputați. Dezbaterile Adunării Naționale trebuie să dea însă serios de gîndit guvernului francez.

NOTE POLITICE

CINE PLĂTEȘTE...

De curînd, în urma sfadei dintre Turcia și Grecia pe seama Ciprului, a izbucnit la Izmir și Istanbul (orașe turcești) o mare gilceavă. Grupuri de huligani organizate de către anumite cercuri mo-

nopoliste, au purces la spartul geamurilor, incendierea prăvăliilor și a caselor gre-

cești din aceste orașe, la pradă și asasinat.

Toate ar fi fost bune pentru cercurile reacționare turcești, dacă bașramul s-ar fi terminat numai cu atît. Dar iată că huligani întrecîndu-se cu zeul, au uitat unde se termină mahalalele grecești și unde încep clădirile suedeze. Așa că, în cele din urmă, guvernul turc s-a pomenit cu un demers oficial din partea guvernului suedez, care pretinde despăgubiri pentru bunurile suedeze distruse în cursul incidentelor anti-grecești, care s-au produs la 6-7 septembrie la Istanbul.

Pînă la urmă, se înțelege că despăgubirile vor trebui plătite. Numai că ele nu vor fi plătite din buzunarul celor care au ațîțat bandele de hu-

ligani, ci vor cădea tot pe spînzura poporului.

CAMPANII DE... „AUSTERITATE”

A deseori se vorbește despre „politica de austeritate”. Acest soi ciudat de po-

litică se întîlnește în zilele noastre în multe țări capitaliste. Oare ce să fie asta? Ceva menit să îmbunătățească viața popoarelor respective? Da de unde! Regim de austeritate, înseamnă scurt și răspicat, că „poporul să-și mai

stringă cureaua”.

Iată, bunăoară, două exemple proaspete.

La 24 octombrie a.c., președintele statului chilian, Carlos Ibanez, a cerut Congresului chilian împuternicirea de a concedia 42.200 funcționari, ceea ce va însemna începutul unei așa zise largi campanii de „austeritate”. Ministrul de finanțe chilian, pe nume Herrera, a declarat și el destul de limpede, că a sosit timpul pentru Chile „să-și stringă cureaua”.

De asemenea, noul președinte al Argentinei, Eduardo Lonardi, a anunțat că în Argentina va trebui de asemenea să urmeze „un regim de austeritate”. Adică, pe romînește tot povestea cu... cureaua.

UN MAREȘAL ÎNRĂIT

Chiar în aceste zile, cînd la Geneva se discută și se caută căi de întărire a păcii, mareșalul englez Montgo-

meri a socotit că-i de datoria lui de înrăit dușman al păcii să preamărească alianța războinică a puterilor apusene și să împroște din nou cu veninul său. Bătrîn cum este, am putea fi înclinați să-i trecem cu vederea vorbele necegetate. Numai că nu trebuie să uităm: Montgomery nu-i un bătrîn oarecare, ci una din uneltele celor mai reacționare cercuri imperiali-

ste, cărora nu le este pe plac ideea păcii și a liniștii popoarelor.

Poetii lumii cintă pacea și înfrățirea popoarelor

**U.R.S.S. Singura
FAGADUINȚĂ**

de PAUL ELUARD — (Franța)

Ne întrezărim, fraților, într-o ogindă omenească
Ce n-o să poată fi vreodată întunecată, sfărâmată.

Ne întrezărim, fraților, într-o ogindă a pământului,
Intr-o ogindă uriașă a țării uriașe ce luminează-n
lume.

Fraților, toate țările cresc în lumina ei,
Fie că-i sint prietene sau i se-mpotrivesc,
U.R.S.S. le-nalță, făcându-le mai bune.

În urma noastră spaima, ura și moartea
Usucă fericirea la care am visat.
Dar înaintea noastră-n răsărit, ziua s-a înălțat.
Prezentul ține-n mînile sale cele tari
Semintele vieții senine, nesfîrșite.

U.R.S.S. vrea pace pentru ea, pentru noi.
Și cunoscînd războiul alungă-acum ruina
Muncind, dar stînd de strajă spre-a-și apăra
izbînda.

Hotarele singurătății le-a înfrînt,
Unită înăuntru, uni-va omenirea pe pămînt.

U.R.S.S. e singurul drum liber, frații mei,
Pe unde noi vom trece ca să ajungem pacea —
O pace prielnică dorinței de-a trăi,
Noaptea se-mpuținează
Pămîntu-ntreg răsfrînge un viitor curat.

In romînește de VIRGIL TEODORESCU

VERCUL DOUĂZECI

de NAZIM HIKMET — (Turcia)

Ai vrea s-adormi acum, iubitul meu,
Să dormi un veac, să te trezești doar cînd
Durerea, nedreptatea, chinul greu
Și lacrimi, n-or mai fi pe-acest pămînt?

— Nu!

Nu sint dezertor!

De veacul meu,
De chinul lui să fug n-oi vrea,
nu vreau,
n-am vrut...

E mare veacul meu
și știu și eu

Că e al veacurilor luminos început
Și eu nu vreau, nu vreau măcar să-ncerc
Să văd a altor veacuri strălucire.
De soarta mea sint mîndru... Sint cu-acei ce merg
Luptînd nebiruți spre fericire.

— Iubitul meu, departe e-al izbînzii ceas...

— Aproape-l văd, aproape,
tot mai aproape, azi...

Ca raza, luminoasă din ochii tăi, iubito,
Veni-va libertatea pe care-am jînduit-o,
Prin porți deschise larg, purtîndu-și mîndrul pas.

In romînește de AUREL COVACI

Aniversarea lui Octombrie

de SU ȚIN-SAN — (R. P. Chineză)

Astăzi toate steagurile roșii din lume
Privesc spre Uniunea Sovietelor;
Toate popoarele lumii
Salută Uniunea Sovietelor;
Voios răsună glasurile lor
Vorbînd despre Uniunea Sovietelor;
Astăzi e ziua cea mare:
Ziua de naștere a Uniunii Sovietelor.

În octombrie 917,
A pornit la asalt
Clasa muncitoare rusă,
Cîrma țării s-o cucerească
Și în lume
Viața celor ce muncesc s-o reclădească.
Visurile despre care au scris
Marx și Engels
Au căpătat viață,
Deasupra planetei,
Ca o făclie nemuritoare s-a aprins
Lumina lui Lenin și Stalin.

Zi de octombrie 917,
Ești îndemnul tuturor popoarelor asuprite,
Tuturor coloniilor subjugate,
Ce dirz s-au ridicat să-și înfrunte dușmanul!
Zi de octombrie 917,
Ești prima fiică a erei celei noi,
Ești cea dintîi dintre speranțele
Tuturor popoarelor,
Ești prima zi
De libertate a lumii-ntregi.

În octombrie, atunci,
Revoluția rusă a fost victorioasă.
Și-astfel a putut birui astăzi
Revoluția noastră din China.
Țara Sovietelor și libera Chină.
Stau ca doi puternici frați de singe;
Marele Stalin și Mao Țe-dun
Au întărit al popoarelor noastre
Solemn legămînt!

Scăpați pentru vecl din robie.
Prietenia strînsă și caldă
A țărilor noastre
E pavază sigură
A noii noastre vieți,
Și nu e pe lume putere în stare
Să rupă al nostru solemn legămînt.
Poporul Țării Sovietelor,
An cu an,
Înalță fabrici, noi orașe,
Ridică cuptoare înalte pînă la cer,
Puterea muncitoare astfel întărînd-o;
Luminînd întinderile patriei
Cu luminile nenumărate
Ale hidrocentralelor,
Cu pași hotărîți
Spre comunism pășește.
U.R.S.S. — țară de eroi,
U.R.S.S. — ziua cea de mîine a lumii.

Pe drumul străbătut de tine
Astăzi la fel pășim și noi
Și spunem:
Trăiască legămîntul Țării Sovietelor cu China!
Trăiască puternicul Stat al Sovietelor —
Cel mai bun prieten al nostru!

In romînește de GEORGE LESNEA

COMUNIȘTII

de ZELK ZOLTAN — (R. P. Ungară)

Din muncă omu-și face țel...
Zidiri înalță, fier căleşte,
poeme sorie, fel de fel,
învață ori păduri sădește...
La anii ce-au trecut viseze
doar cei cu inima bătrînă!
Noi, azi muncim, purtînd în suflet
scinteia vieții ce-o să vină.

Mister e oare viitorul?
De unde! Cît îl știm de bine!
tu, timp ce vii nu naști din taine,
ci noi ne zbatem pentru tine!
Și grădinarul care sapă
sădînd mlădița în pămînt,
aude-n timp ce-o răsădește
frunzarul-i des vibrînd în vînt...

Durăm uzini, furnale-nalte,
Căture-n pustă, luminoase,
se nasc sub brațul nostru harnic,
câl noi de fier, imense-orașe...
E toamnă!... Frunze mor sub ploaie...
Frunze crengi se zbate vîntul, greu...
Trec păsări... Totuși lumea noastră
rămîne tînără mereu!

In romînește de CORNEL BOZBICI

CINTECUL FRĂȚIEI

de STANISLAW WIGODZKI — (R. P. Polonă)

Cel care-a mers cîndva de la Lenino
Spre Vistula și Odra, străbătînd
Ținuturi numai jale și ruină,
Sub cerul-albastru, liniștit și blînd,
Cel care-a fost de vîntul luptei dus
Tot mai departe-n trăsnete de-obuz,
Cărui i-au ars fasciștii casa, și
C-o va clădi pe-o nouă temelie,

El a salvat o omenire-ntreagă.
Cel ce-a privit în urmă și-a văzut
Ruini și lagăre, moloz și zgură,
Și luna ca o mucle de secure
Și, rupt de bombe, vreun copac căzut,
Acela știe că n-a fost un joc
Acest drum greu prin vifore de foc;
Dar apărîndu-și patria lui dragă
El a salvat o omenire-ntreagă.

Și cînd s-a-ntors acasă din război,
A luat ciocanul, a strunit mașina,
A ridicat voios orașe noi
Și-a scos din minereu, lucioasă, șina.
El știe că această libertate
I-a dat-o un tovarăș și un farte,
Rus și Polon. Și-acuma cu-ndirjire
Veghează pentru-ntreaga omenire.

In romînește de AL. PHILIPPIDE

Cuvinte către Europa

de PABLO NERUDA — (Brazilia)

Eu, american din pămînturi sărace,
din podișuri metalice,
unde violența omului față de om
se-mbină cu cea a pămîntului asupra omului,
eu, americanul rătăcitor,
orfan de fluviile și de vulcanii
ce mă crează,
vouă, simpli europeni
ai căilor întortochiate,
umilți stăpînitori ai păcii și-ai untelemnului,
înțelepți, calmi ca și fumul,
eu vă spun: venit-am aici
să-nvăț de la voi,
de la unii și alții, de la toți,
căci la ce mi-ar sluji
pămîntul, de ce au fost create
marea și drumurile,
dacă nu ca să mergem, privind și-nvățînd
de la orice făptură ceva.
Poarta nu-mi zăvorîți
(ca porțile negre, împroșcate de sînge
ale Spaniei mele materne)
nu-mi arătați coasa vrăjmașă,
nici escadronul blindat,
nici vechi spînzurători pentr-un nou atemian,
pe căile largi, năpădite
de splendida strălucire a strugurilor,
nu vreau să văd nici un soldat omorît,
cu ochii mîncăți.
Arătați-mi, dintr-o patrie-n alta,
nesfîrșitul fir al vieții
urzînd primăverii vestmîntul.

Arătați-mi o mașină curată,
albastră, de oțel, sub uleiul cel gros,
gata să-nainteze prin holde,
arătați-mi fața plină de rădăcini
a lui Leonardo, căci fața lui
e geografia voastră,
arătați-mi pe creste de munți
— de atîtea ori cîntate și zugrăvite —
înfrățitele voastre stîndarde,
pline
de vîntul electrizat.

Duceți apă din Volga fecundă
la apele Arnului auriu.
Duceți semintele albe
ale Poloniei reînviată,
și din vile voastre-nălțați
focul cel roșu și blînd
spre nordul zăpezilor.

Eu, americanul, fiul
celor mai mari singurătăți ale omului,
am venit să învăț de la voi viața
și nu moartea, și nu moartea!
Eu n-am traversat oceanul
și munții ucigători,
și fioroasa duhoare
a temnițelor paraguiene,
ca să vin să văd,

Îngă mirții pe care-i știam
din cărți îndrăgite,
orbitele noastre fără de ochi și sîngele nostru secăt
la margini de drumuri.
Eu, către miera cea veche și către noua
splendoare a vieții venit-am.
Eu, la pacea voastră și la porțile voastre,
la candelile voastre aprinse,
la nunțile voastre venit-am.
La bibliotecile voastre solenne
am venit atît de departe.
La minunatele voastre fabrici,
vin să lucrez un moment
și să prînzesc cu muncitorii.
În casele voastre intru și ies.
La Veneția, în frumoasa Ungarie,
la Copenhaga mă veți vedea.
La Leningrad, discutînd
cu tînărul Pușkin, la Praga
Cu Fucik, cu toți morții
și cu toți viii, cu toate
metalele verzi ale nordului
și cu garoafele din Salerno.

Eu sint martorul care sosește
ca oaspe-n lăcașele voastre.
Dăruiți-mi pacea și vinul.
Mîine în zori voi pleca.
Pretutîndeni m-așteaptă

ea, primăvara.

In romînește de MARIA BANUȘ